

Beynimi yalayan hayallerin arasında, sızıp kalan bir küçük kızın portresi, bayılan aşıklar, susuz geçen ufuksuz yakışıklı, direk, miras, ne olacak da olacak?

Yazılara böyle başlayayım, bunlar da benim *mukatta kelimelerim* olsun.

Plan yapmayı severim. Uygulamasını değil. Planını yapınca kendisini yapıp üstüne bıktığım çok şey vardır, böylece yorulmam, bir şeyler yapıp bıkmaktansa, yapmadan bıkmak daha iyi. *Hepimiz sonunda hiç olmayacak mıyız?* demiş adam.

Atam. Takip etmiyordum ama bir arkadaş söyleyince farkettim, bu seçimlerde Atatürk lafı kalmadı. Kılıçdaroğlu'nun neden CHP genel başkanı olduğunu açıklayan bir gözlem. Kendisinden bıkmıştık zati. Bir adamın her yere heykeli dikilmesi, her şeyin başı ve sonu ilan edilmesi, ilkeleri, şunları, bunları...Peygambere söylenmesi tuhaf kaçan sözler. Abartmaya gerek yok. Ölmüş insanların yeri mezar.

Ölmürlük deyince, insanın ölmesi, ölebilmesi güzel. *Bi de biz ölelim* demiş adam. Hayatı çok abartanın bunu anlamasını beklemiyoruz ama vasiyetime *benim için değil, kendiniz için ağlayınız, çünkü eninde sonunda hakikatle buluşan benim* diye başlamayı düşünüyorum. O hakikatin *adem* olması mümkün mü? Olabilir tabi, dünya yüzünde hakkında birbirimizi yediğimiz her şeyin sonunda derin bir karanlık olabilir, herkesin yaptığını yanına kar bırakacak, doğmamızdan öncekine benzer ebedi bir uyku. Bu ihtimal beni rahatsız etmiyor, ademle yüzleşmekteki sıkıntı daha rahatsız edici. Dünyayı çok seven insanlar düşünsün ondan nasıl ayrılacağını.

Hakikatle buluşan benim derken bu ihtimali de düşünmüyor değilim, *hakikat* eğer sonsuz bir yokluksa, onunla da buluşmuş olacağım.

Azap çeken insanın bunu kendi vasıflarına hasretmesini beklemiyoruz, ancak bu doğru, yani insanlar kendi arızaları, arzuları, arz ve taleplerinin birbiriyle çatışması sonucu acı çekiyor. Açıkça söylemek zor, hayatındaki erkeklerden, kadınlardan, işinden, evinden, insanlardan şikayet edip duran insana *mesele sensin* demek zor, yeryüzünde hemen hiç kimse çektiği sıkıntının doğal olmadığını düşünmüyor, herkes yaşadığı sıkıntının yaşanması en muhtemel ve haklı durum olduğu konusunda hemfikir. *Yaşadıklarımın sorumlusu benim* diyen bile bunu çoklukla *hayır* denmesini beklediği için söylüyor. Acı çekiyorsan bunun bir numaralı müsebbibi sensin.

Kafayı kadın erkek ilişkilerine bozmuş insanların çoğunun bekar olduğunu farketdiğimden beri bu konuları pek ciddiye almıyorum. Üfürmenin kolay, sorumluluğun az olduğu bir alan. *Ey kadınlar evlendiğiniz erkekleri sabah akşam dövünüz* desem de, eşim bu sözümü ciddiye almadığı sürece bir sorun yok. *Erkek egemen dili kıtır kıtır kesip ipe dizip kurutun, kışın kızartması dolması iyi olur* diyerek de pek anlamlı fikir üretmiş olmazsınız ama *feminist* arkadaşların yaptığı da bundan ibaret, hatta *yapı sökümcülük* falan diye entel isimleri var bunun. Sen sökersin, başkası diker, meydan gümbür gümbür-lenir...

Kadınlarla ilgili en önemli meselenin erkeklere saygılarını kaybetmiş olmaları olduğunu düşünüyorum

ama bunun suçlusu kadınlar değil, erkekler. Kadınlarımızın erkekleşmek zorunda kalması da bundan. (Biraz *erkek egemen dil* kullanacağım, kusura bakmayın) önce erkeklerimiz erkekliği terketti, kıvırmak, yaltaklanmak, iki yüzlülük gibi hasletler aldı yürüdü, kadınlar da baktı erkek milletinden fayda yok, kendi işini kendi görmeye alıştı. Bizim asıl meselemiz büyük ölçüde bu, ama erkek, kendine bakıp, *kadın bana neden saygı duysun?* diye soracağına, hala kadınları suçlamaya devam edecektir, tabii ki.

Özetle, önceden *erkek adam* diye bir söz vardı, artık ne erkekler adam, ne adamlar erkek.

Evin içinde farklı dışında farklı erkek sayısı aldı başını yürüdü. Eskiden de belki fazlaydı, bilemiyoruz ama kadınlar sokağa çıkıp, erkeklerin özüyle sözü arasındaki uçurumu farkettiğinde, evde kendinden esirgenen merhamet ve sevginin iş yerinde veya sair yerlerde başkasına sunulduğunu gördüğünde saygısı azaldı. Dini de, dünyayı da, ahreti de elinden almak için harekete geçmesinin arkasında böyle bir saik görüyorum.

Nasreddin Hoca'nın ahfadı olarak tabii ki erkeklerin de haklı olduğunu, bu namert dünyanın insanı bu hale getirdiğini falan anlatabiliriz. Sonunda iş, hepimizin kölesi olduğu sosyal kanunların işlemesi gibi görünür, *alt yapı üst yapı* falan filan.

Konuşmaya gerek yok aslında, susmak kafi.